

2-4 Letný festival 8 30 rokov kapucínov v obci 12 ŠK OPL Poniky

Rekonštrukcia lesných ciest na Bukovine

Obecný podnik lesov, spol. s r.o. (OPL) hospodári na lesných pozemkoch vo vlastníctve obce Poniky. Popri starostlivosti o les je dôležité udržiavať lesné cesty, bez ktorých by nebolo možné hospodáriť na lesných pozemkoch.

OPL v minulosti z prostriedkov EÚ rekonštruoval 4,4 km lesnej cesty od hranice Farskej hory cez Čierny diel smerom na Povrazník a po tejto úspešnej akcii pripravilo „do šuplika“ projekt na rekonštrukciu viac ako 9 km lesných ciest na Bukovine, aby v prípade potvrdenia žiadosti o nenávratný finančný príspevok bolo možné rekonštrukciu realizovať. Žiadosť bola potvrdená začiatkom apríla a termín dokončenia bol 15. 6. 2025.

Vďaka víťazovi verejného obstarávania – firme SAT SLOVENSKO, s. r. o. – sa rekonštrukciu podarilo za takýto krátky čas dokončiť. Obnovené boli úseky Kereška – Chajdianka v dĺžke 4 km, Veľký sklad – Korušiny v dĺžke 1,8 km (táto cesta je známa ako cesta na chatu na Bukovine a je to odbočka z 1. úseku) a Šmykňa – Grúň v dĺžke 3,3 km.

Dôvodom rekonštrukcie bol zlý technický stav lesných ciest, nedostatočne spevnený povrch, prašná povrchová úprava a nezabezpečené dostatočné odvodnenie, čo znemožňovalo celoročnú prevádzku cesty. Rekonštrukciou sa zabezpečila celoročná zjazdnosť ciest pri

údržbe lesa a pri prípadnom protipožiarnom zásahu. Bolo vybudovaných 22 nových priepustov a vykopané kanály na odvodnenie. Teleso cesty tvorí podkladové kamenivo, na ktorom je vrstva valcovaného štrkopiesku. Náklady na opravu ciest boli 787 927, 47 eur, pričom 80 percent nákladov bude preplatených z prostriedkov Európskeho poľnohospodárskeho fondu pre rozvoj vidieka. Zvyšných 20 percent zaplatí OPL z vlastných zdrojov. Okrem využitia ciest pri hospodárení v lese majú tieto komunikácie potenciál využitia pri športových aktivitách, horskej cyklistike alebo behu.

Peter Matula

STĽPČEK

Jany Ondrejkovej

starostky
obce Poniky

Vážení občania, máme tu horúce leto. Určite sa tešíte na dovolenku, na voľné dni, keď si budete môcť konečne vydýchnuť. Aj na ukončení školského roka v základnej škole bolo na deťoch vidieť, že sa už nevedia dočkať chvíle, keď vhrpnú do víru letných radostí.

V rámci ukončenia školského roka sme ocenili žiakov, ktorí sa zapájali do rôznych súťaží. V našej škole máme naozaj šikovné deti. Umiestnili sa na popredných miestach v matematických aj literárnych súťažiach. Dôstojne reprezentujú školu, ale aj obec.

Sme naozaj radi, že máme v obci materskú aj základnú školu. Deti nemusia zbytočne dochádzať do mesta. Dúfam, že projektom na rekonštrukciu základnej školy a vybudovanie externej odbornej učebne – dopravného ihriska – zvýšime atraktivitu základnej školy. Kedy to však bude, neviem povedať, nakoľko celý proces schvaľovania žiadosti o nenávratný finančný príspevok je veľmi zdĺhavý.

Teší ma, že sme získali z úradu vlády SR dotáciu na rekonštrukciu studničiek v obci. Počas leta projekt zrealizujeme. Takže aj počas uhorkovej sezóny budeme našu krásnu obec zveľaďovať. Samozrejme, je potrebné urobiť ešte veľa. Postupnými krokmi sa nám to spoločne podarí dosiahnuť. Som o tom presvedčená.

Všetkým želám krásne leto, plné odдыхu a pohody.

O 27. ročníku festivalu Zdola ponického mlyna

Patrí medzi najstaršie folklórne podujatia na Slovensku. Organizátori si už pri jeho zrode dali za cieľ spoznávať, chrániť a ďalej šíriť prejavy tradičnej ľudovej kultúry. Za dvadsaťsedem rokov sa sformoval do podoby, odlišnej od iných festivalov, no charakteristickou práve pre Poniky.

kom kostole, a pribudlo aj stretnutie rodákov a priateľov obce.

Tento rok sa festival začal v evanjelickom kostole ekumenickými službami Božími. Pokračoval krojovným sprievodom účinkujúcich, hostí a všetkých, ktorí sa do sprievodu zaradili spolu s členmi viacerých stavovských organizácií pôsobiacich v obci.

Nechýbalo občerstvenie s tradičnými ponickými dobrotami, v družných rozhovoroch sa stretávali rodáci a priatelia obce. V úvodnom príhovore starostka obce Jana Ondrejkovej o. i. povedala: „Stretávame sa, aby

sme obrátili naše pohľady späť k našim predkom a k truhlici plnej hudby, piesni, spevu a tancov. K pomyslenej truhlici, ktorú počas stáročí naplnili naši predkovia nevýslovnou krásou. Žili a tvorili tu pred nami. Priala by som si, aby sme festivalové dni prežili v spomienkach a úcte k tomu, čo po sebe zanechali“.

Pokračovanie na 2. strane ►

Od roku 2015 sa do programu dostali ekumenické služby Božie, ktoré sa striedajú v evanjelickom a katolic-

► **Pokračovanie z 1. strany**

Sobotňajší večer patrilo dospelým kolektívom. Predstavili sa FS Marina zo Zvolena, FSK Brezinky z Polomky, FS Prameň z Dolnej Strehovej, L'H Zacharovci z Ponik so sólistami a domáca folklórna skupina Poničan, ktorá sa predstavila scénickým pásmom Ponická svadba (viac v článku Ta dala mamka).

Nedeľa ako zvyčajne, patrila deťom. Na pódiu sa vystriedalo šesť súborov s viac ako 220 účinkujúcimi. Vystúpili DFS Brezinky z Polomky, DFS Drienka zo Slovenskej Ľupče, DFS Graniarik z Banskej Bystrice, DFS Ratolesť z Detvy, DFS Stožkárík zo Stožku a domáci DFS Poničan.

Vďační návštevníci nešetrili potleskom. Potvrdilo sa, že ľudové tradície v Ponikách majú svojich pokračovateľov.

Sprievodným festivalovým podujatím bola výstava Šikovné ruky našich predkov prezentujúca originálne výšivky krivou ihlou zo zbierok ponických rodín. Organizátori pripravili aj ukážku tohto krásneho remesla. Pani učiteľka Zuzana Tučeková akiste mnohých inšpirovala.

Odvzdaním ďakovných listov jednotlivým súborom a za zvukov piesne Zdola ponického mlyna sme sa rozlúčili s 27. ročníkom krásneho folklórneho sviatku. Chceli by sme veriť, že budúci ročník sa bude tešiť väčšiemu záujmu publika, lebo si to zasluží.

Anna Trnková
Foto Milan Kosec

Poslanci rokovali

Zastupiteľstvo obce Poniky na svojom 14. zasadnutí 4. júna

Zobralo na vedomie

Uznesením č. 173/2025, bod 6, A) Informatívnu správu nezávislého audítora k individuálnej účtovnej uzávierke obce za rok 2024.

Uznesením č. 180/2025, bod 13, A)

- Diskusný príspevok poslanca ObZ Pavla Lomena ohľadne potreby opravy čerpadla využívaného DHZO Poniky a zabezpečenia dofinancovania tejto opravy zo strany obce,
- diskusný príspevok poslanca ObZ Ing. Petra Matulu o potrebe vyčistenia vodných priestupov na lesných cestách zo strany DHZO s následným využitím finančných prostriedkov za tieto služby na opravu čerpadla,
- diskusný príspevok poslanca ObZ Ing. Petra Matulu o oprave miestnych komunikácií v časti Ponická Lehôtka,
- diskusný príspevok starostky Ing. Jany Ondrejčkovej o dotácii z Úradu vlády SR poskytnutej na revitalizáciu studničiek v obci,
- diskusný príspevok poslanca ObZ Ing. Stanislava Krajana o potrebe rekonštrukcie miestnej komunikácie na celej ulici Na pile, Ponická Huta,

- diskusný príspevok poslanca ObZ Miroslava Magnu o potrebe vyčistenia vodných tokov v obci zo strany podniku Povodie Hrona,
- diskusný príspevok starostky obce Ing. Jany Ondrejčkovej o návrhu rekonštrukcie vodovodného potrubia, prepojenia septikov a následnej rekonštrukcie miestnej komunikácie pred „novými bytovkami“, Družstevná ulica,
- diskusný príspevok poslanca ObZ Pavla Lomena o jeho menovaní do funkcie rozhodcu na okresnej, krajskej a aj celoštátnej hasičskej súťaži,
- diskusný príspevok občana Ing. Ladislava Huntoša o potrebe riešenia požívania alkoholických nápojov na verejnom priestranstve pri Potravinách Škamlová; o potrebe písomného upozornenia majiteľov tejto prevádzky na dodržiavanie platného VZN a taktiež apelácie na misiu na ochranu verejného poriadku pri ObZ na riešenie tohto nežiaduceho stavu,
- diskusný príspevok občana Ing. Ladislava Huntoša o pretrvávajúcej problémoch s prístupom verejnosti na pumptrackovú dráhu v areáli ZŠ Poniky,
- diskusný príspevok občana Ing. Ladislava Huntoša o potrebe do-

- končenia úpravy terénu na ihrisku v Rakytine, Ponická Lehôtka,
- diskusný príspevok občianky Anny Lakatošovej o nekontrolovateľnom výrube stromov v katastri obce; ďalej o výrube stromov na jej pozemku so žiadosťou, aby bol takýto výrub najprv konzultovaný s ňou,
- diskusný príspevok občianky Anny Lakatošovej o potrebe kontroly požívania alkoholických nápojov na verejnosti všeobecne v celej obci a nielen pri Potravinách Škamlová.

Schválilo

Uznesením č. 174/2025, bod 7, B.1) Záverečný účet obce Poniky za rok 2024 v súlade s § 16 ods. 10 písm. a) zákona č. 583/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách územnej samosprávy a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov s výrokom: Celoročné hospodárenie obce Poniky za rok 2024 sa schvaľuje bez výhrad.

Uznesením č. 175/2025, bod 8, A) Zabezpečenie finančných prostriedkov na prefinancovanie projektu multifunkčného ihriska Ponická Huta, podaného v rámci operačného programu rozvoja vidieka 2014

- 2020 v sume 49 838,67 eur z rezervného fondu obce s podmienkou vrátenia celej čiastky, keď bude obci preplatená z riadiaceho orgánu.

Uznesením č. 177/2025, bod 10, podbod 10.1, A.2)

Podľa § 9 ods. 2, písm. a) a § 9a, ods. 15 písm. f) zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v znení neskorších predpisov trojpäťtinovou väčšinou všetkých poslancov obecného zastupiteľstva prevod (odpredaj) pozemkov:

- parc. č. KN C 1723/21 s výmerou 20 m² – zastavaná plocha,
- parc. č. KN C 1723/22 s výmerou 16 m² – zastavaná plocha, za kúpnu cenu 15 €/m², a to z dôvodu hodného osobitného zreteľa. Kúpna cena pozemku za výmeru 36 m² predstavuje celkom 540 €.

Uznesením č. 177/2025, bod 10, podbod 10.2, A.1)

Zmluvu o zriadení vecného bremena č. 0183/2025 uzatvorenú podľa § 151n a nasl. Zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov v prospech oprávneného z vecného bremena Stredoslovenská vodárenská spoločnosť, a. s., Partizánska cesta 5, Banská Bystrica.

Prišli sa pozrieť na 27. ročník DFF Zdoľa ponického mlyna

Matej Budaj,
študent, Poniky

Na festivale vystupujem od malička. Najskôr som tancoval, potom spieval, neskôr hral a tancoval súčasne. Teraz už len hrám vo FSK Poničan a v ZUŠ Stožok a tancujem vo FS Bystrina. K festivalu mám výnimočný vzťah. Každý rok sa naň teším, stretnem sa s ľuďmi, s ktorými sa nevidím možno celý rok. Vzťah k folklóru som zdedil po svojich predkoch. Otec, hoci nepochádza z Poník, tancoval a spieval vo FS Bystrina a teraz vo FSK Poničan. Mój starý Ondrej Šavolt – Červenov, podľa toho čo som počul, mal výborný hlas, bol aj rozkazovačom v súbore Poničan. Ľudovým umením žili aj moji prastarí rodičia – stará vyšívala krivou ihlou kroje, obrusy, vankúše. Mój prastarý sa ženil v tomto kožušku, čo mám teraz na sebe. Som na nich hrdý. Pestujeme a udržujeme si zvyky, aby folklór „nezahynul“, lebo vidíme, že každým rokom je tu menej divákov. Tí starší, čo sem chodievali, už nevládu, a mladší, ktorí vládzu, by štafetu mali prevziať a odovzdať dalej.

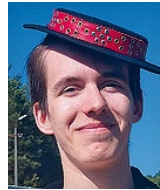
Jozef Berky – Pipo,
dôchodca,
Poniky

Prichádzam takmer každý rok, či už ako člen kapely, alebo ako sprievod na harmonike. To ma naplňa, človek sa odreaguje, zabaví, starosti odídu. V našej rodine je folklór hlboko zakódovaný. Moji predkovia boli muzikanti, starý otec Pipo bol znamenitý kontráš. K folklóru som priviedol svoje deti a teraz, samozrejme, aj vnučku Timeu, ktorá krásne spieva a hrá na cimbale. Chce si pribrať aj ďalší nástroj – kontrabas. Keď niečo nevie, vždy jej rád poradím. Vystupovala aj na tomto festivale. Robím sprievod na podujatiach a súťažiach aj detičkám z Hrochote. Prial by som si, aby festival naďalej pokračoval, aby sme ho zachovali aj pre ďalšie generácie. Mám rád aj modernú muziku, ale folklór je folklór, precitujem ho srdcom aj dušou.

Rastislav Baláž, študent,
Poniky

Moja cesta k folklóru je veľmi zaujímavá. Od raného detstva som sa venoval spoločným tancom, nikdy som neinklinoval k folklóru. Ale na konzervatóriu sme mali aj ľudový tanec. Jedného dňa ma vedúca Zorničky oslovila, či nechcem ísť na konkurz do FS Marína vo Zvolene. Bol som prijatý, a dnes tu pred svojimi rodákmi po prvýkrát vystúpim s Marínou. Práve dnes je také zvláštne desiate výročie, keď som rodičom povedal, že sa nikdy v živote neoblečiem do kroja, no a vidíte... Bol som aj na konkurze v SLUK-u, zobrali ma, nateraz som sa však rozhodol pokračovať v štúdiu v Banskej Bystrici. SLUK mi neujde. No a čo pre mňa znamená folklór? Je to naše unikátne dedičstvo, či už tanec, spev, hudba, kroje, je to naše a všetko sa to navzájom dopĺňa a prepája a to je na tom krásne.

Miriama Garbárová,
rod. Močková,
vysokoškolská
pedagogička,
Žilina

Chodím sem veľmi rada. Otec sa v Ponikách narodil, no keď som mala rok a pol, odsťahovali sme sa. Oceňujem, že súčasťou festivalu je aj stretnutie rodákov a priateľov obce. Ľudia sa porozprávajú a možno si aj zaspievajú. Aj keď som nikdy nenavštevovala ľudový súbor, hudbu mám rada, chodila som na klavír. Páčia sa mi miestne zvyky a tradície, ponický kroj je krásny a rada si ho vždy oblečiem. Mám ho po svojich predkoch a som naň hrdá.

Rudolf Huliak,
minister
cestovného ruchu
a športu SR

Pokiaľ si budeme ctíť a z generácie na generáciu odovzdávať dávnominulé tradície, ktoré sú vlastne takmer v každej obci iné, tak sa o ich budúcnosť nemusíme obávať. Mrzí ma, že ministerstvo kultúry dospelo do stavu, že mnohé festivaly sme museli zachraňovať. Ako bývalý starosta obce viem, že by ste sa nepustili organizovať festival takýchto rozmerov bez toho, aby ste nemali hotové peniaze, pretože veľmi dobre vieme, že súbory dopredu berú peniaze, zvučkári takisto, objednávajú sa pódia, kompletne materiálno-technické zabezpečenie. Dnes nikto nečaká, či prídu peniaze alebo nie, proste, ak ho nezaplatíte, tak nepríde. Z tohto hľadiska bolo veľmi dôležité, aby sme preklenuli obdobie, keď peniaze nemali na účtoch a my sme im tú istotu dali. Preto sme v tomto roku zo Slovakia Travel uvoľnili cca 380-tisíc eur na 29 kultúrnych podujatí v rámci Slovenska, lebo keď sa tradícia preruší, ťažko sa obnoví, takže cítili sme povinnosť ako národnári, nadovšetko si ctíme vidiek a perspektívu Slovenska vidíme hlavne v cestovnom ruchu.

Pavol Polóny,
dôchodca, Poniky

Je dobré, že sa festival koná. Je krásne, keď sa mladí ľudia stretávajú so staršími. Už som pamätníkom. Folklór tu bol odjakživa, len nebol tak organizovaný ako dnes. Folkloristi chodili vystupovať do Banskej Bystrice, bavili sa na svadbách, na Veľkú noc, Turíce, keď rukovali regrúti a pri iných príležitostiach. Folklór v obci bol vždy živý. Patrí k tomu aj krásne oblečenie. V Ponikách si kroje ľudia zhotovovali sami. Boli tu vyšívačky, krajčírky, obuvníci, kožušníci a iní majstri. Ja sám som vyrábala kožušky, z ktorých jeden mám teraz na sebe. Festivalu želim veľa krásnych rokov.

Zuzana Dupáčová,
vedúca
školskej
jedálne,
Poniky

Život bez folklóru si neviem predstaviť, bol späť aj s mojimi predkami, rodičmi, starými rodičmi, boli to chýrni speváci a tanečníci. K folklóru som priviedla aj svoje deti a vnúčatá. Všetci, tancujú, spievajú, hrajú. K ponickému folklóru som sa dostala neskôr. Počas štúdia som chodila do FS Partizán, teraz tancujem a spievam vo FSK Poničan. Ponický folklór je môjmu srdcu najbližší, aj naše kroje, a keby som momentálne nebola chorá, tak som na javisku. Na festival sme pripravili program *Ponická svadba* ako pripomienku päťdesiateho výročia nakrútenia filmu o tejto výnimočnej udalosti v živote ľuďmi. Mňa ponická svadba očarila, pekné sú prípravy, chodilo sa s rúchom, víla sa chvojka, v širokom okolí sme jediní, ktorí chodia vo štvrtok pred svadbou „s kravou“ k mladěj neveste alebo zraťovi. To je výnimočný zvyk. Teším sa, že v programe s nami vystupuje pár, ktorý pred 50 rokmi vo filme stvárnil ženicha a nevestu. Nemám obavy z toho, že by nemal kto po nás prebrať to pomyselné folklórne žezlo.

Poničania na Morave

Po náročnom víkendě počas folklórného sviatku v Ponikách nás čakalo vystupovanie na medzinárodnom festivale v Bystřici pod Hostýnem na Morave. Bola to pre nás výzva. Nevedeli sme, čo nás čaká a či sa náš folklór bude páčiť.

Keď sme dorazili na miesto určenia, veľmi milo nás privítali. Samotný festival sa konal na nádvorí zámku priamo v strede mesta. Vystupovali tam miestne súbory, zahraničný súbor Łastiwoczka z Poľska a naša FSK Poničan reprezentovala Podpoľanie.

Celý program sa niesol v komornom štýle krásnych moravských piesní a tancoval. Poliaci predviedli viachlasný spev blízky rusínskemu a viacero tancoval z tohto regiónu. Priznám sa, že som sa trochu obávala, ako prijímú nás, v porovnaní s ich tradíciou, „divoký“ podpoľiansky folklór. Ale keď sa na nádvorí ozval mocný spev nášho vedúceho Mira Šavolta a vzápätí naše hlasy, a keď sa ľudia v hľadisku začali usmievať, vedela som, že máme vyhrané, že sme si ich získali. Samotný organizátor sa nám prišiel poďakovať za oživenie programu.

V sobotu sa program začal krojovaným sprievodom, ale pred tým sa ešte stretli zástupcovia všetkých súborov na radnici, kde ich privítal vicehejtman mesta, kde sa jednotlivé súbory krátko predstavili. V hlavnom programe sme mali dva samostatné vstupy, na ktoré sme sa už tešili, hlavne keď sme z hľadiska začuli „kdy už pojedou ti Slováci“.

Festivalový program sa skončil ukážkou a školou tanca, kde sa roz-tancovalo celé nádvorie. My sme sa spojili s Poliakmi, pretože už predošlý deň sme sa spriatelili na spoločnom posedení. Na začiatku nám pri muzike za búrlivého potlesku zaspieval náš budúci nádejný člen – malý Martinko Šurina – a potom sa už začala tancovačka. Predviedli sme im náš tanierový, váľaný, dvojkročku aj koleso a oni zase svoje typické tanečné prvky. Po skončení sa ešte dlho do noci mestom rozliehal poľský a slovenský spev.

V nedeľu ráno sme odchádzali plní dojemov, emócií aj predsavzatí, že sa hádam ešte stretne niekde na festivale, hoci aj na našom ponickom.

Alena Trnková

Anna Trnková

Ta dala mamka

Svadba patrí medzi najvýznamnejšie udalosti nielen pre nevestu a ženicha, ale aj pre všetkých pozvaných hostí, dokonca je udalosťou pre celú dedinu. Preto sa vždy svadbe venovala veľká pozornosť. Tohto roku uplynulo 50 rokov od nakrútenia televízneho filmu o svadobných zvykoch z Poník. Ta dala mamka od scenáristky a režisérky Luby Pavlovičovej Bakovej. Postavy nevesty a ženicha stvárnila Alena Trnková, rod. Pertzianová a Ján Pelc.

Svadobné pásmo ako spomienku na výročie nakrútenia filmu si pripravili aj členovia FSK Poničan a vystúpili s ním v sobotňajšom programe 27. ročníka DFF Zdola ponického mlyna.

V rozhovore Anny Trnkovej spomínali na filmovanie pred polstoročím.

Čo vás vtedy najviac očarilo a podnes rezonuje vo vašich myšliach a srdciach.

A.T. Spomienka na mladosť, na súdržnosť ľudí, ako sa dokázali spojiť, starí, mladí, Poničania aj Bratislavčania. Všetci sme boli na jednej vlnovej dĺžke, nevníмали sme nijaké rozdiely medzi nami. No a pri pozeraní filmu som pociťovala skôr ľútosť, že tie časy sa už nikdy nevrátia, boli sme mladí a krásni.

J.P. Súhlasím s Alenkou. Ale priznávam, že ja som do tej svadby nechcel ísť, pretože mojou srdcovkou bol futbal. No nebanujem. Mal som dlhé vlasy, veď taká bola móda, tri razy ma strihali. Aj tesne pred nakrúcaním „pola Beňov na drevách“ ma Milka Omastovka, ktorá bola strihačka a vlásenkárka, strihala. Keď sa teraz pozriem na tú svadbu, koľko krásnych ľudí tam účinkovalo v nádherných ponických krojoch a všetci ich zdedili po predkoch. Mám pocit, že sa to v dedine už nezopakuje.

Pár postrehov z nakrúcania filmu

▲ Scéna svadby z tohtoročného festivalu ZPM.

Foto Milan Kosec

Všetko na svadbe sa krúti okolo nevesty. Ako prebiehal konkurz a do akej miery ťa upravovali, aby si pôsobila autenticky?

Tak ako sa robí casting dnes, tak sa robil aj vtedy. Všetky dievčatá zo súboru Poničan zaspievali a zatancovali. Veru ani neviem, ako som sa tam dostala. Možno preto, že som mala dlhé vlasy, bola som prirodzená, nemala som na sebe žiadne kozmetické úpravy, myslím si, že pre výber to bolo dôležité. Mala som sedemnásť. Nemuseli na mne takmer nič upravovať, pravdaže okrem účesu a prepudrovania tváre, aby som sa neleskla. Keď nás obliekali do kroja, účes musel byť dokonalý. Cestička v strede, vlasy hladké, ulízané, žiadny lak, len cukrová voda, volalo sa to pomáda, aby sme boli pekne učesané pod partou aj kápkou.

Spomínaš si po rokoch na nejakú veselú príhodu?

J.P. Ženy prišli na úrad, kde sa vyberali a skúšali kroje. Mali len „takie kytličky“ po kolená. Pani Ľubka (režisérka), lebo tak sme ju volali, ich spucovala: „Dievčence moje, také miní sukne tu nebudete no-

siť. Nože, načítate hlbšie do truhel, tam určite nájdete dlhšie „kytle“. Aj sa tak stalo, prišli vyobliekané v starodávnych krojoch. Ľubke sa to potom páčilo, aj pani Tonkovičovej (slovenská výtvarníčka a návrhárka ľudových krojov). Uznali, že áno, to sú kroje, ktoré majú byť na tejto svadbe.

Ako dlho trvalo nakrúcanie filmu?

A.T. Presne si nepamätám, asi dva týždne. Študovala som v tom čase na priemyslovke, ale dali mi voľno. Nezúčastňovala som sa na celom nakrúcaní, iba v scénach, v ktorých som účinkovala, teda pytačky, sprievod a svadobný obrad. V kultúrnom dome sme mali postavenú drevenicu s izbou, kde sa dej odohrával.

Aký bol na svadbe catering?

J.P. Klasický, ponický. *Poliovka* s *rezancama*, baranina, fúkaná prazienica, ktorú sme s Alenkou jedli z jednej misky jednou lyžicou. Z koláčov tvarožníky, makovníky, pam-púchy. No a radostník (okružly koláč). Keď prišla začepčená nevesta do domu ženicha, radostník rozkotúľala po izbe.

Alenka, tancuješ vo FSK Poničan, členom bol aj Janko. Na festival Zdola ponického mlyna ste si pripravili pásmo ako spomienku na filmovú svadbu pred päťdesiatimi rokmi. Ako to dnes vníma mladý pár v úlohe ženicha a nevesty?

A.T. Pripravili sa s plnou vážnosťou. Nevesta je členkou súboru, mladý zať, hoci nie je folklorista, pristúpil k tejto úlohe veľmi zodpovedne. Prispôbil sa, možno sa raz stane členom našej folklórnej skupiny. Všetci, čo sú súčasťou programu, vrátane nás dvoch, ktorí budeme tvoriť pár po 50 rokoch, sa už tešíme, že sa predstavíme domácemu publiku práve s pásmom *Ponická svadba*, hoci v skrátenej verzii.

Aké je vaše poslanstvo pre nasledujúce generácie?

A.T. Osloviť mladých ľudí a vzbudiť v nich záujem. V dedinských súboroch je však nedostatok mladých. Deti majú krúžky na školách, tí lepší odchádzajú do detských folklórnych súborov a potom do profesionálnych. V našej FSK je núdza o dievčatá aj o chlapcov. Tým, že naša generácia pomaly odchádza, aj folklór sa pomaly vytráca. Snažíme sa dostať do povedomia ľudí aj takou svadobnou aktivitou akou je *ponická zavijanka*, ktorá je známa široko-ďaleko. Robíme ju na svadbách tradičným evanjelickým spôsobom. Kto má záujem, vieme mu zabezpečiť všetko vrátane kroja, a tak ponúknuť aj mladšej generácii tento svadobný zvyk z Poník. K muzike a folklóru som priviedla svojho syna Paľka, ktorý hrá v ľudovej hudbe a môj vnúčik Tiborko sa učí hrať na husličkách.

J.P. Aj moje vnúčatá tancujú v DFS Poničan. Podporujem ich v tom a rád si pozriem ich vystúpenia. Mladšej generácii odkazujem, aby si zachovala hrdosť a aby sa hlásila k odkazu svojich predkov. Aby s pýchou ukazovala a pripomínala si zvyky našej krásnej dediny.

▲ Natáčanie dokumentu *Ponická svadba*, 1975.

▲ Dvojica protagonistov po 50-tich rokoch.

Foto Milan Kosec

Ľuba Pavlovičová Baková a Poniky

Speváčka, dlhoročná rozhlasová redaktorka, televízna dramaturgička, zakladateľka Lúčnice. Práve ona dala súboru symbolické meno uvité z pestrofarebnej kytice lúčnych kvetov slovenských piesní a tancov.

Ľuba Pavlovičová Baková (*1924 – †1998) pochádza z Turca. Jej rodina bývala v Ponikách v rokoch 1939 – 1942, otec Jozef Baka bol v obci notárom. Tu spoznávala hudbu vrchárskych muzikantov, kráusu krojov, výšiviek a tradičné zvyky

a obyčaje s tým spojené. Poniky jej veľmi prirástli k srdcu a rada sa sem vracala. Ako členka Lúčnice chodila do obce zbierať ponické piesne, ktoré potom v rozhlase nahrávala aj so svojou skupinou.

Po rokoch sa do Poník vrátila, aby na filmovom plátne – ako scenáristka a režisérka – zachytila autentickú ponickú svadbu. Ta dala mamka. Zbližila sa s mnohými Poničanmi, no najmä s Jánom Kapustikom, folkloristom a starejším. V jeho dedinskom múzeu obdivovala zbierku krojov a rôznych

predmetov z tradičného dedinského života. Bola častým hosťom v mnohých ponických rodinách, no najviac v rodinách Holcovcov a Šavoltovcov, s ktorými si vytvorila silné, takmer rodinné puto. V rozhovoroch s Ondrejom Holcom sa zrodila aj myšlienka na natočenie filmu.

Významným počínom Ľuby Pavlovičovej Bakovej bolo spracovanie kapitoly Odkaz hmotnej a duchovnej kultúry v ponickej svadbe, uverejnejnej v publikácii Poniky 700-ročné, vydananej v roku 1982.

Poslednýkrát navštívila Poniky v roku 1997, keď prijala pozvanie na festival Zdola ponickýho mlyna.

Anna Trnková

Zo života základnej školy

Posledné mesiace školského roka – apríl, máj a jún – sú v našej základnej škole bohaté na podujatia, výlety a súťaže. Od rovesníckeho učenia, čistenia prírody v rámci Dňa zeme, školy v prírode cez prehliadky v prednese poézie a prózy Sládkovičova lipa, v technike čítania neznámeho textu Lupčiansky čítarík, volejbalové i futbalové záporenie až po návštevy banskobystričského Literárneho a hudobného múzea či Thurzo – Fugger zážitkovej expozície v priestoroch banskobystričského Barbakanu.

Deviatci oboznamovali žiakov prvého stupňa s tým, ako sa bezpečne správať na internete, aké hrozby na nich číhajú a ako im predchádzať. Okrem pekných prezentácií pre nich pripravili zábavný kvíz a tajničku. Úspešných riešiteľov ocenili diplomom a sladkou odmenou.

V máji absolvoval náš turistický krúžok Chrobáci náročnú dvojdnú túru do Malej Fatry. V piatok vyrazili z Nezbudskej Lúčky pri Strečne na Chatu pod Suchým. Na vyše 7-kilometrovej trase sme za tri hodinky zvládli prevýšenie 775 metrov. Po noci strávenej na chate sme vyštartovali smerom na Javorinu cez Príslop pod Suchým až na Nezbudskú lúčku, úspešne dosiahli cieľ, vrch Suchý s výškou 1468 m n. m., ktorý je najjužnejším kopcom Malej Fatry. Vrtkavé počasie doprialo turis-

tom krásne scenérie – slnko, mraky, hmlý. Výživné stúpania ich nešetřili, no klesania boli ešte drastickjšie a k Starhradu zostúpili z posledných síl. Napriek neutrálnemu až suchému názvu tohto vrchu si Suchý užili naozaj dobrodružne. Odniesli si kopec nezabudnuteľných spomienok.

Žiaci 3. a 4. ročníka absolvovali v máji školu v prírode na Krahuliach, v geografickom strede Európy. Každý deň po krátkom spoločnom vyučovaní sa tešili na rôzne športové a kultúrne aktivity s animátormi

a kamarátmi z iných základných škôl zo Slovenska a Bulharska. Navštívili historické banské mesto Kremnica, prezreli si expozíciu starej a novej mincovne, hradný areál, Uličku slávnych nosov v kremnickom Múzeu gýča i morový stĺp na námestí. Túru na originálnu Krahulskú rozhľadňu spojili s poznávaním liečivých bylín a stromov. Žiaci si vyučovanie v prírode a výlety užívali a domov sa vrátili múdrejší a plní nových zážitkov.

Dvaja žiaci – Richard Mojžiš a Nina Palovičová – reprezentovali našu školu na Sládkovičovej lipy v Hrochoti, kde sa zúčastnilo takmer 60 žiakov z päťnástich škôl. Naši žiaci súťažili v kategórii poézie, kde bola veľká konkurencia, a aj napriek výborným prednesom sa im nepodarilo obsadiť prvé tri miesta. Odnášajú si však nové skúsenosti.

V súťaži Lupčiansky čítarík zastupovali našu školu traja žiaci, ktorým sa darilo – Petka Zátrochová a Lucka Mesíková obsadili tretie a Adamko Sagitarius druhé miesto.

V máji odohrali zápasy okresného kola vo volejbalovom turnaji ôsmaci a deviatci. Vo svojej skupine získali krásne 2. miesto.

Žiaci ôsmeho ročníka navštívili Martin, kde sídli významná kultúrna inštitúcia Matica slovenská. Mesto bolo dejiskom dôležitých udalostí 19. aj začiatku 20. storočia. Je tiež miestom odpočinku viacerých slovenských dejateľov. V centre Turca si tak žiaci mohli overiť svoje vedomosti pod dohľadom triednej učiteľky Michaely Kutelyovej a učiteľky Márie Pavlendovej. Bola to netradičná exkurzia, kde nestačilo len počúvať, ale bolo potrebné rozhybať mozgové závitky ešte skôr, ako nastúpili do vlaku. Na základe indícií pátrali po osobnosti, o ktorej potom rozprávali svojim spolužiakom a treba zdôrazniť, že to zvládli na jednotku.

Na Národnom cintoríne v Martine ich najviac zaujal náhrobník Andreja Kmeťa a ako športovo aktívnej triedy aj pomník olympionikov.

Dozvedeli sa viac o Matici slovenskej, pred jej novou budovou si prezreli panteón osobností. Ich pozornosť počas dňa overil kvíz cez mobilnú aplikáciu a traja najlepších boli ocenení.

Deň Zeme sme si pripomenuli prechádzkami po obci a okolitej prírode, žiaci čistili cesty a cestičky od odpadkov. Súčasťou akcie bolo aj ďalšie rovesnícke učenie o potrebe vody a jej formách spojené s ochutnávkou minerálnych vôd zo širšieho okolia.

Slavomíra Cabanová

Od jari už tradične turbulentne

Myslím si, že vás nijako neprekvapia moje slová o tom, že posledné mesiace školského roka sú pre nás už tradične najhektickejším obdobím. Naš kalendár zaplňajú rôzne podujatia – triedne, záverečné, absolventské koncerty, prehrávky a skúšky.

Okrem akcií organizovaných školou pribúdajú s príchodom letného počasia aj najrozličnejšie verejné podujatia, ktorých je v regióne požehnané. Sme radi, keď naši žiaci dostanú príležitosť predviesť svoje umenie aj inde, pretože postaviť sa na pódium v „cudzom“ prostredí je pre nich dobrá skúsenosť. Tretím faktorom je formálne a administratívne uzatváranie školského roka, ktoré si tiež vyžaduje svoj čas.

Podme však pekne po poriadku a priblížme si našu činnosť podrobnejšie. V poslednom príspevku sme priniesli informáciu, že nás koncom marca čaká zájazd do Prahy. Praha naše očakávanie naplnila po umeleckej aj voľnočasovej a zážitkovej stránke. Vrátili sme sa plní energie

a predovšetkým bohatší o skúsenosti z účasti na medzinárodnom festivale.

Pár dní po návrate nás už čakal interný koncert, ale aj dlhodobý pripravovaný koncert pod názvom *Pieseň v srdci nosená*. Venovali sme ho významnému hudobníkovi, širiteľovi umenia a kultúry a pedagógovi Antonovi Budinskému, ktorý bol niekoľko rokov aj našim kolegom. Počas svojho pôsobenia na Podpoľaní zanechal hlbokú stopu predovšetkým v oblasti výuky hry na cimbele. Koncert bol nielen priblížením jeho života, aktivít, ale symbolicky aj prepojením viacerých generácií.

Prelom apríla a mája patril súťažiam. Naši speváci, klaviristi, flautisti, cimbalisti a iní dosiahli výborné výsledky. Spomeniem Tibora Trnku, ktorý sa umiestnil v zlatom pásme regionálnej aj celoslovenskej súťaže, kde navyše získal cenu za najlepšie predvedenie povinnej skladby vo svojej kategórii. Jemu, ale aj ostatným súťažiacim gratulujeme.

Naš ľudový orchester dostal

tohto roku príležitosť účinkovať na spomienkovom koncerte na Rinalda Oláha, ktorý sa konal 18. mája vo Zvolenskej Slatine. Naši žiaci sa na ňom predstavili spolu s Temperament Cimbal Orchestra a Ivan Herák Band. Pre žiakov to bol obrovský zážitok.

Postupne sme absolvovali ďalšie podujatia: Hronsecká lipová ratolesť, Guľášmajster Stožok, interný a absolventský koncert, ale aj Podjavorské folklórne slávnosti v Pliešovciach.

Druhý júnový víkend v Ponikách patril festivalu *Zdola ponického mlyna*. Naša príprava a pozornosť smerovala k nedeľnej časti festivalu, ktorá patrí detským kolektívom. Za našu školu sa na ňom už tradične zúčastňuje domáci DFS Poničan a DFS Stožkárík. Predstavili sa s hudobným programom a zo sólistov heligonkárov nechýbal Ján Pinka. Tentoraz si spoločne číslo *Na jarmoku* pripravili tanečníci z prípravného štúdia spolu so žiakmi z vyšších ročníkov.

Len pár dní po festivale, 18. júna

sa v KD Ponická Lehôtka konal záverečný koncert žiakov hudobného a tanečného odboru. Bodkou za školským rokom sú, samozrejme, prijímacie skúšky. V tejto súvislosti prichádzame s novinkou, ktorou je literárno-dramatický odbor v Ponikách. Táto činnosť sa doteraz prezentovala formou DDS Žiarovky pri Základnej škole Š. Žáryho v Ponikách pod vedením pani učiteľky Lucie Panáčkovej. Po vzájomnej komunikácii s ňou a vedením školy sme sa rozhodli založiť spomínaný literárno-dramatický odbor, kde sa žiaci môžu hereckému a divadelnému umeniu venovať intenzívnejšie a systematickejšie.

Ak majú vaše deti záujem o tento druh štúdia, prípadne iné odbory a nestihli júnové prijímacie skúšky, treba sa ozvať aj neskôr, prípadne počkať na dodatočné prijímacie skúšky v septembri. Všetky kontakty a informácie nájdete na našej stránke www.zusstozok.sk a tiež na facebookovej stránke školy.

Michal Oľapka

Deň plný radosti

V Ponikách sa opäť ukázalo, ako sa to robí. Medzinárodný deň detí sa tu každoročne mení na nezabudnuteľný zážitok plný smiechu, hier a prekvapení.

Aj tento rok sa celé Poniky spojili, aby pre najmenších pripravili deň, na ktorý len tak ľahko nezabudnú. Predpoludním 7. júna už bolo všetko pripravené. Súťaže pre deti, ktoré s láskou pripravili rôzne organizácie sídliace v obci v spolupráci s ma-

Takto sme oslávili MDD

terskou a základnou školou a občianskym združením Ponické deti. Nechýbali prekážkové dráhy ani iné športové výzvy, kde si každý drobec našiel to svoje. Bolo úžasné sledovať, ako sa deti s nadšením púšťajú do každej úlohy a s akou radosťou zbierajú pečiatky na kartičky. Odmenou im bolo vrečko plné prekvapení.

Sprievodným programom bola

ukážka dravcov. Deti aj dospelí mali možnosť zblízka vidieť sovu a iné dravé vtáky v plnej kráse a dozvedieť sa zaujímavosti o ich živote a výcviku.

Nemohli chýbať ani naši obľúbení hasiči, deti si vyskúšali ako správne držať hadicu a ako hasiť požiar. Bol to pre ne veľký zážitok, ale aj dôležitá lekcija bezpečnosti.

Krásnym dôkazom medzigeneračnej spolupráce bola aktívna účasť našich dôchodcov. Svojimi skúsenosťami a dobrou náladou prispeli k celkovej atmosfére podujatia a bolo vidieť, ako si užívajú prítomnosť detí a ich úprimnú radosť. Táto vzájomná interakcia je vždy veľmi cenná.

A čo by to bol za deň detí bez poriadnej zábavy? Najväčším lákadlom pre najmenších bol bezpochyby nafukovací hrad, ktorý bol neustále v obklúčení a z ktorého sa ozýval

neutichajúci smiech. Deti sa na ňom vyšantili do sýtosti. Okrem toho sa vozili na konikoch a užíli si aj trampolíny. A na záver obľúbená pena, ktorú nám napenili hasiči.

Tohtoročný MDD v Ponikách bol opäť dôkazom, že keď sa spoja sily a dobrá vôľa, dá sa vytvoriť niečo naozaj výnimočné. Ďakujeme organizátorom, dobrovoľníkom a, samozrejme, deťom za krásny deň plný radosti a nezabudnuteľných zážitkov.

Daša Mellová

Spomienky na starkého „z mesta“

Čo si pamätá malé dievčatko o svojom starom otcovi, ktorý zomrel, keď mala štyri roky? V prvej chvíli mi napadlo, že nie veľmi veľa. No, keď som chvíľu popremýšľala a kúsok po kúsku pospájala najhlbšie spomienky, emócie a rozprávania, vznikla mozaika udalostí, príbehov a informácií od rôznych ľudí.

Malé čriepky z detstva

Starkého „z mesta“ si pamätám ako veľkého človeka, i keď môj otec hovorí, že meral len 165 cm. Pamätám si momenty zo starej kuchyne, kde sme vtedy bývali, ako ma hojdá na kolene a vnímam tú láskavú atmosféru a veľa smiechu. Pamätám si, ako vždy, keď prišiel, vytiahol cigarety Mars a položil ich na stôl vedľa kávy v horčicovom pohári. Spomínam si na veľké rodinné Vianoce v obývačke starého domu u Macov. Pamätám si vône bytu v Bystrici, ktorý bol pre mňa veľkou exotikou, lebo to bolo v meste – odtiaľ aj označenie „starký z mesta“.

Dokonca si pamätám deň, keď prišla správa, že náhle zomrel. Je plná smútku a plaču mojej prastarkej Macovíe. No a posledná spomienka je z krematória v Banskej Bystrici, ktoré mi vtedy pripadalo veľmi veľké a plné ľudí.

▲ Ján Mráz.

Aký asi bol starký z mesta?

Keď starký zomrel, na pár rokov zahliil našu rodinu smútok – skončili sa veľkolepé Vianoce, starká sa málo usmievala, o starkom sa vôbec nehovorilo a z nášho života sa vytratil folklór. Lebo ten folklór bolo to, čím bol starký vari najznámejší a cez čo si ho pamätajú mnohí ľudia tak ako Jána Mráza z Poník.

Že vraj vedel vybaviť veľa vecí, že vraj veľa pracoval a cestoval, že vraj ho poznalo veľa (aj známych) ľudí, že vraj mal za kamaráta aj Inda, kto-

rý miloval slovenský folklór a žil na Slovensku, že vraj sa vedel dobre zabávať, že vraj sa pričínil o stavbu niektorého z amfiteátrou na folklórne slávnosti, že vraj doniesol ujoivi Močkovi čižmy z Urpina – toto všetko som sa dozvedela od ľudí.

Moje spomienky sú možno idyllické, no moja stará mama, môj oco a ďalší členovia rodiny ho poznali zo všetkých strán – i tých menej príjemných. Našťastie, po rokoch zostávajú len pekné spomienky.

Mozaika spomienok sa po rokoch uzatvára

Pred pár rokmi, keď ma kamarátka Janka pozvala na detvianske slávnosti, sa našťastie prebudila moja vášeň k folklóru a s ňou akoby ožil aj starký. Vynorili sa malé čriepky, ktoré mi ho pripomínajú.

Poznám jeho obraz zo starých fotografií, spoznala som jeho tanečné cifry zo starých nahrávok, spoznala som jeho hlas z CD ľudovej hudby Ďateľinka, poznám jeho písmo zo starej pohľadnice z francúzskeho Bordeaux, kam sa raz chcem ísť pozrieť. Viem, že vďaka folklóru veľa cestoval a navštívil mnoho krajín. Francúzsko určite miloval, lebo moju sestru vraj nevolal inak ako Mišel.

Mozaika sa pomaly skladá... Som zvedavá, čo všetko sa ešte dozviem – možno si na neho pamätá niekto z Poník, budem rada, ak mi svoju spomienku na starkého sprostredkuje.

Posledné tri roky sa vďaka Čerencom a Jurajovi Pecníkovi približujem k ľudovým tradíciám aj ja. A vždy, keď si obliekam kroj, venujem jednu myšlienku starkému z mesta. Lebo viem, že folklór je akousi nitou medzi nami, rovnako ako vášeň pre cestovanie a vyštudovaná ekonómia.

Ďakujem Poničanom, že nezabúdajú na svojich rodákov a že si zaspomínajú aj na môjho starého otca v roku, keď by sa dožil 90 rokov.

**Anna Hribíková,
rodená Mrázová od Macov**

Les bude tichší, ale spomienky ostanú živé

Šiesteho mája nás opustil Ján Palovič, výnimočný človek, ktorého život bol spätý s našou obcou a ktorý sa svojou húževnatosťou a pracovitosťou pričínil o rozvoj poľnohospodárskej výroby i poľovníctva v obci.

V JRD Poníky pracoval na rôznych postoch, najskôr ako šofér predsedu, neskôr v mechanizačnej výrobe a tiež ako vedúci kooperačného skladu. Pôsobil aj ako predseda JRD v Beňuši a za túto prácu získal ocenenie Vynikajúci pracovník poľnohospodárstva a výživy.

Od roku 1965 bol jedným z členov poľovného združenia. Jeho láska k prírode, lesu, zvieratám bola prítomná v každom jeho kroku. Poznal každý chodník, každý strom, každú stopu a svoje vedomosti rád odovzdával svojim najbližším. V roku 2011 mu Slovenský poľovnícky zväz udelil zlatú medailu *Za významné zásluhy o rozvoj poľovníctva na Slovensku*. Na spoločných poľovačkách, brigádach, či pri iných príležitostiach nás obveseľoval svojimi príhodami, ktoré dokázal pútavo porozprávať. Neraz nám zaspieval a zahral na husliach.

Bol to priateľský, dobrosrdečný a pracovitý človek, ktorý vždy rád pomohol, poradil, či potešil priateľským slovom. A hoci posledné roky už nebol aktívnym členom nášho poľovného združenia, v našich srdciach ostáva, tak ako zostáva jeho stopa v lese. Les bude tichší, ale spomienky ostanú živé.

Martina Palovičová

▲ Autorka článku – vnučka Jána Mráza.

Detský hasičský oddiel Plameň sa vracia

Máme pre vás skvelú správu. Náš detský hasičský oddiel Plameň sa po rokoch konečne opäť otvára. Deti, ktoré snívajú o tom, že raz budú hasičmi, sa v septembri môžu znovu pripojiť k nášmu zboru a spoznať fascinujúci svet hasičov.

Veríme, že návrat detského hasičského oddielu prinesie do komunity

veľa radosti. Chceme hrovou formou učiť deti dôležitým zručnostiam – od prevencie požiarov a poskytovania prvej pomoci až po tímovú prácu. Okrem toho sa budú môcť zúčastňovať na súťažiach a spoznávať prácu dobrovoľných hasičov zblízka.

Predstavte si tie úsmevy, keď si malí hasiči oblečú uniformy a budú cvičiť s hadicami. Tréningy sa budú konať predbežne počas piatkov od

druhej polovice septembra. Sme flexibilní a chceme, aby sa tréningy dali skĺbiť s inými detskými krúžkami a školskými povinnosťami.

Ak má vaše dieťa záujem o hasičské dobrodružstvo a chce sa naučiť niečo nové, prihláste ho do detského hasičského zboru. Veríme, že to bude pre ne nezabudnuteľný zážitok plný zábavy a nových poznatkov, ktoré im môžu pomôcť aj v bežnom živote.

Viac informácií a prihlášky získate na telefónnych číslach Kataríny Lomenovej 0903 425 859, Nikoly Lomenovej 0904 445 377 alebo Simony Giertlovej 0917 749 486.

Tešíme sa na všetkých malých hasičov Plameniakov a na pokračovanie milej tradície.

Nikola Lomenová

30 rokov kapucínov v Ponikách

Je to už tridsať rokov, čo do obce prišli prví bratia kapucíni. Obyvatelia dediny boli vtedy zrejme zaskočení, keď videli mužov v hnedých habitoch pobehovať po Stráni. Ktovie, čo všetko sa vtedy medzi ľuďmi poľušovalo.

Myslím si, že dnes je to iné. Väčšina Poničanov vníma kapucínov ako súčasť života a mnohí, aj evanjelici, sa s nimi spriatelili. Už nie sú pre nich, teda aspoň pre väčšinu z nich, čudáci. A to je dobre.

Ako sme sa vlastne do Poník dostali? Bolo to v roku 1995, keď naši bratia predstavení sedeli na biskupskom úrade s otcom biskupom Rudolfom Balážom a rokovali o odchode kapucínov z Podkoníc. Do miestnosti vstúpil sekretár a oznámil, že zomrel ponický pán farár Stanislav Majer. Biskup sa zamyslel a povedal: „Pre niekoho by to bola možno náhoda, ale pre nás je to znamenie. Kapucíni, pôjdete do Poník.“ Medzi prvými bratmi bol nezabudnuteľný a večne usmievaný brat Leopold. Bolo to prvého mája 1995. Dodnes si naňho mnohí farníci spomínajú. On spolu s ďalšími spolubratmi vyoral prvú brázdú. Nasledovali ďalší bratia hlboko zapísaní v srdciach našich ľudí: Iľko, Jantek, Jean, Juraj, Bony, Finto, Vlado... Musel by som vymenovať polovicu bratov našej

▲ Príprava pred slávnostnou sv. omšou.

provincie, ak by som nechcel na niekoho zabudnúť. Mnohí strávili nejaký čas v Ponikách aj preto, lebo tu bola počiatočná formácia. Najprv tu bol noviciát (skúšobný rok, ktorý musia s nami v kláštore stráviť záujemcovia o vstup do nášho rádu) a neskôr tu bývali naši študenti teológie, ktorí sa pripravovali na kňazskú vysviacku a dochádzali do seminára v Badiáne. Žiaľ, z tohto obdobia máme aj smutnú spomienku na autonehodu, ktorá pripravila o život nášho veselého a stále usmiateho brata Běda (Bernarda). Mnohí tu pobudli len krát-

ky čas, akoby prestupnú stanicu na ceste za ich kapucínskym snom, ale iní, vrátane mňa, sme svoj kapucínsky sen snívajú v Ponikách. Pôsobím tu ako kňaz, tento rok v septembri by uplynulo jedenásť rokov od môjho prichodu a desať rokov odo dňa, keď som sa stal správcom farnosti. Bol to nádherný čas, na ktorý budem s láskou spomínať. Píšem tak preto, lebo od 1. augusta budem preložený do kláštora v Kremnických Baniach. Ale možno sa po roku vrátim, uvidíme, ako zovanie Boží Duch.

V tunajšej farnosti sa my, kapu-

cíni, cítime ako doma, asi aj preto, že ponický kostol – vďaka architektúre a freskám jeden z najkrajších a najzaujímavejších v banskobystrickej diecéze – , je zasvätený nášmu zakladateľovi sv. Františkovi z Assisi. A okolie Poník? Jedným slovom úžasné... Malebné lúčiny, hlboké doliny a nádherné hory, to všetko nám prirástlo k srdcu. Ale samozrejme, najdôležitejší sú ľudia. Počas rokov sme si navzájom našli k sebe cestu. Poznať sa po mene, poznať vzájomne životné príbehy a osudy, niešť si svoje radosti aj žiaľ z nás vytvorilo priateľov. Pomáhame si niešť navzájom svoje každodenné kríže a povzbudzujeme sa na „ceste domov“, do Neba.

Treba ale povedať, že naša prítomnosť v Ponikách je ohraničená. Zmluva medzi kapucínmi a Biskupským úradom v Banskej Bystrici sa skončí v marci 2027. Čo bude potom? Ťažko povedať, možno sa presunieme na iné pôsobisko, alebo ostaneme tu. Otázka je stále otvorená. Prosíme o modlitbu v tejto veci.

Na záver by som chcel poďakovať Pánu Bohu, že nás jeho múdre riadenie priviedlo do ponickéj farnosti. Chcem poďakovať aj všetkým dobrým ľuďom, ktorí na nás myslia, starajú sa o nás a majú nás radi. Patríte do nášho srdca. Ďakujeme.

brat Robert

Zo života škôlkarov – rekapitulácia

V materskej škole to bez vymýšľania najrôznejšieho programu nejde. Deťom sa treba venovať, zaujať ich a myslím si, že nám to celkom ide.

V apríli sme pracovali v tvorivých dielňach, každá trieda vyzdobila milými veľkonočnými drobnosťami celú materskú školu. Veľkonočné dni detičky z triedy Motýlikov a Včielok spestrilí svojim vystúpením klientom v Dome sociálnych služieb v Sebedíne.

V máji sme v materskej škole mali zápis. Rodičia počas Dňa otvorených dverí mali možnosť prísť, vidieť, počuť, pýtať sa... Už teraz sa tešíme na našich nových kamarátov.

Na jar sme absolvovali plavecký

výcvik v spolupráci so Školou Dráčik. Aj keď Medzinárodný deň detí vyšiel na nedeľu, oslávili sme ho v predstihu – v piatok 30. mája na futbalovom ihrisku v Ponikách. Panie učiteľky pripravili pre rôzne súťaže. Hrala hudba, deti si zaspievali aj zatancovali. Na záver prišlo prekvapenie v podobe sokoliarskeho vystúpenia BIATEC. Bol to veľmi príjemný deň.

Jún je mesiacom návštev, darčiek, besied, rozlúčok... Začali sme návštevou základnej školy. Pani učiteľka Katka Králiková nám porozprávala o včielkach. Venovala nám dopoludnie plnú užitočných informácií, príjemných zážitkov, dobrých rád a sladkého medu.

Kultúrny dom v Ponikách 25. mája ožil šumom a vravou publika, pre rodičov, starých rodičov aj rodinných príslušníkov sme si prichystali besiedku pri príležitosti osláv Dňa rodiny. Chcem sa poďakovať Jergušovi Tesákovi, ktorý spevom a hrou na gitare podčiarkol príjemnú atmosféru a Ondrejovi Pelcovi za to, že nám pomáha s ozvučením a hudbou. Veľmi si to vážime.

Na výlet sme sa tento rok vybrali dvoma smermi, ale s podobným cieľom. Malé deti navštívili farmu KoraGold-ABM v Ponikách, tie väčšie Masarykov dvor vo Vigľaši. Aj napriek premenlivému počasiu sme si to všetci užili. Ďakujeme Alenke

Bukvajovej a Michalovi Ružinskému za spoluprácu pri organizovaní výletov.

Veľmi pekný, poučný a hlavne zábavný program, ako šitý na mieru našim deťom, pripravil pán Lomen za hasičov a pán Farkaš v rámci dopravnej výchovy. Ďakujeme.

Na záver sa mi žiada povedať, že je darom mať okolo seba ľudí, na ktorých sa môžeme obrátiť, keď to potrebujeme, ktorí nám chcú a vedia pomôcť. Ďakujem všetkým, ktorí nám vychádzajú v ústrety, pedagogickým i nepedagogickým zamestnancom materskej školy za všetko, čo deťom dávajú.

Jaroslava Berčíková

Počúvajte slnko

Po dlhých rokoch sa opäť podarilo oživiť tradíciu kina v Ponikách, kde sa v apríli uskutočnilo premietanie filmu **Počúvajte slnko**. Snímka pútavým spôsobom zobrazila dôležité životné okamihy nášho významného rodáka **Ondreja Holca** a prilákala do sály toľko divákov, že niektorým sa neušlo miesto na sedenie.

Film nás preniesol do čias pre niekoho nie až tak dávno minulých, do čias vzniku a prvých rokov fungovania Jednotného roľníckeho družstva Poniky a s tým súvisiacich príbehov a udalostí odohrávajúcich sa na pozadí krásnej ponickej prírody. Autori nám okrem Ondreja Holca pripomínajú viacerých rodákov, na filmovom plátne vidíme ponické polia, lúky i samotnú dedinu.

▲ Vlado Müller ako Ondrej Holec.

Na premietaní sa zúčastnili aj deti, vnúčatá a pravnúčatá pána Holca a boli chvíle, keď by hádam bolo počuť aj nádyh motýľa. Spomienky

▲ Ondrej Holec (*1924 – †1975)

ožili akoby sa to všetko udialo len včera. A keďže si pripomíname sté výročie narodenia Ondreja Holca a 50 rokov od jeho predčasnej smrti,

chceli sme si ho uctiť ako výnimočného človeka, ktorý pre Poniky urobil veľmi veľa.

Jana Turčanová

Majster kotlíka na ľudovú nôtu

Námestie Ponickej Huty koncom mája opäť ožilo. Vydarené podujatie, ktoré sme nazvali Majster kotlíka na ľudovú nôtu, premenilo Ponickú Hutu na centrum kulinárskej šikovnosti a nefalšovanej ľudovej zábavy.

Milovníci dobrého jedla, tradičnej hudby a priateľskej atmosféry mali možnosť podporiť súťažiacich, ktorí si merali sily v umení varenia tých najlepších pochúťok v kotlíku. Chuťové poháriky návštevníkov dostali poriadne zabrať a súťažiaci s plným nasadením dochucovali a predvá-

dzali svoje kulinárske majstrovstvo pod holým nebom.

Po námestí sa rozliehal spev špeciálneho hosťa Jána Ambróza – jedného z najpopulárnejších spevákov slovenských ľudových piesní.

Atmosféru podujatia pozdvihli viaceré ľudové zoskupenia, FS Poničan, DFS Matičiarik z Banskej Bystrice a predstavitelia a podporovatelia scénického folklorizmu na Slovensku – súbor Krtišan. Všetky boli zárukou kvalitného a autentického kultúrneho programu. Tanečníci a speváci odteli v nádherných

krojoch predviedli svoje umenie prostredníctvom energických tancov a melodických piesní. Ich vystúpenie prinieslo na námestie živelnú radosť a ukázalo bohatstvo regionálnych tradícií.

Vo večerných hodinách prítomných sprevádzali tóny ľudovej hudby v podaní Milana Berkyho z Ponik.

Úprimné uznanie patrí organizátorom, najmä hlavnému organizátorovi Vladimírovi Farkašovi. Veľká vďaka patrí aj sponzorom, súťažiacim a účinkujúcim, lebo ako sa ukázalo, Majster kotlíka na

ľudovú nôtu bola nielen súťaž, ale predovšetkým oslava komunity, lokálnych chutí a bohatstva tradičnej kultúry. Bola to ideálna príležitosť stráviť príjemný deň v kruhu rodiny a priateľov, ochutnať lahodné pokrmy a nechať sa unášať rytmiami ľudovej hudby.

Veríme, že tak ako bol tento rok úspešný pre pozdvihnutie kultúrnych tradícií obce, tak ich rovnako budeme zachovávať aj naďalej, pretože Ponická Huta si takúto poctu naozaj zaslúži.

Lucia Suchovská

Pustý hrad žije

Starý Zvolenský hrad je vyhľadávaným turistickým cieľom. V letnú nedeľu môžete využiť aj služby sprievodcu. Najrušnejšie bude na hradnom vrchu v prvú septembrovú sobotu. Od apríla je sprístupnená aj adrenalinová atrakcia - ferrata Sokolie skaly

Kto vyšiel na Pustý hrad pred štyrmi desaťročiami a vrátil sa naň dnes, je milo prevapený. Vtedy sa chodník kľukatil lesom okolo zvyškov múrov, zakrytých prachom a listím, zarastených bujnou zeleňou, krovím i statnými bukmí. Len hlavná brána Horného hradu naznačovala, že tu stála významná stredoveká pevnosť, centrum rozsiahleho kráľovského komitátu. A dnes? Odkryté a zakonzervované základy veží, hradných palácov i ďalších objektov, ktoré nám dovoľia urobiť si predstavu, ako vyzeral hrad v čase najväčšej slávy, keď ho obýval nielen "zvolenský komes-župan, ktorý spracoval veľké územie stredného Slovenska od Hrona až po poľské hranice, ale radi tu pobývali i uhorskí kráľi.

Zvolenský Pustý hrad nájdeme nad ústím Slatiny do Hrona v nadmorskej výške 475 až 571 m. Tvoria ho Horný a Dolný hrad, medzi ktorými je asi 300 m dlhý spojovací múr. Staršie zdroje uvádzali celkovú rozlohu viac ako sedem hektárov, novšie merania hovoria o 4,6 ha, ale aj tak sa Zvolenský hrad zaraďuje medzi naše najrozsiahlejšie.

Systematický archeologický výskum viedol od roku 1992 až do predčasného úmrtia v roku 2009 Václav Hanuliak, na ktorého usilovnú prácu nadviazal Zvolenčan Ján Beljak. Ruka v ruke s výskumom išla a ide i sanácia a konzervácia základov hradných objektov, sprístupňovanie a informovanosť. Vďaka tomu sa stal Pustý hrad vyhľadávaným cieľom turistov.

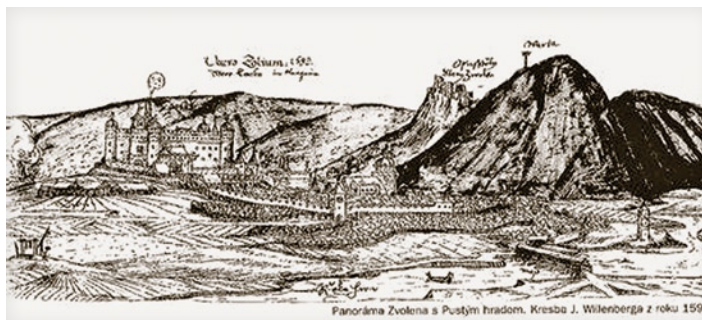
Už v prvých rokoch výskumu sa ukázalo, že stredoveký hrad vyrástol na mieste staršieho osídlenia, siahajúce až do eneolitu - neskorej doby kamennej. Najmä keramický materiál potvrdil, že tu žili nositelia lužickej a kyjatickej kultúry v mladšej dobe bronzovej. V tom čase bola juhozá-

Potulky po strednom Slovensku

▲ Dolný Hrad.

padná časť Zvolenskej kotliny pomerne husto osídlená, o čom svedčia viaceré odkryté lokality v chotári dnešného Zvolena. Z tých čias pochádza aj poklad bronzových predmetov, na ktorý natrafili partizáni pri kopaní zákopov počas SNP. Len malá časť toho nálezu sa dostala do rúk odborníkov a do múzeí. Miesto sa podarilo objaviť opäť raz až v roku 2001, keď sa podarilo zachrániť viacero cenných predmetov.

▲ Veduta Zvolena s Pustým hradom z roku 1599.

Zatiaľ čo sa Václav Hanuliak zamerával na hornú časť hradného komplexu, jeho nasledovník Ján Beljak venoval svoje prvé výskumné sezóny Dolnému hradu, ale v posledných rokoch sa vrátil na Horný hrad. V lete tu nachádzajú zamestnanie viacerí Zvolenčania, ale zarobiť si prídu i študenti v rámci Letnej školy archeológie.

Najstaršou časťou Pustého hradu je obytná veža z 12. stor. Mongolské pustošenie v roku 1241 neobišlo ani Zvolen a jeho okolie. Uhorský kráľ

Belo IV. po návrate z úteku prikázal stavať mocnejšie kamenné pevnosti. Zvolenu prikladal veľký význam, rád sem prichádzal a pri love v okolitých pralesoch nezabúdal na panovnícke povinnosti. Zdržoval sa na Dolnom hrade, kde prijal zástupcov Zvolena, aby 28. decembra 1243 obnovil ich mestské privilégia, ktoré sa stratili počas tatárskeho vpádu. Na Zvolenskom hrade prijal v roku 1247 haličské knieža Danila. Upevnenie

susedských vzťahov spečatil sobáš Belovej dcéry Konštancie s Danilo-vým synom Levom.

Po výstavbe Zvolenského zámku v druhej polovici 14. stor. začal starý hrad strácať na význame, hradné komnaty osireli a do mocných múrov sa zahryzol vytrvalý zub času. Využili ho ešte Jiskrovi žoldnier, ktorí prišli brániť nástupnícke práva maloletého Ladislava Pohrobka. V čase tureckého nebezpečenstva tu stála varta, súčasť strážnych veží, z ktorých sledovali pohyb nepriateľa. Do-

▲ Kráľ Belo IV. sa vrátil na Zvolenský hrad v podobe drevenej sochy.

kladá to Willenbergova veduta z roku 1599. Potom sa na dlhé stáročia stal vskutku hradom Pustým.

Opis pozoruhodných objektov, ktorých základy odkryli za viac ako tri desaťročia, by zabral priveľa miesta. Zájemca si nájde mnoho informácií blúdením po internete cez všemocný google. Samozrejme, predstavivosť je jedna vec a spoznanie historického miesta iná.

Na hradný vrch smeruje viacero značených turistických chodníkov. Najfrekvencovanejšia je modro značená trasa, ktorá sa síce začína v centre Zvolena, ale ak pridete autom, zaparkujete ho za Zimným štadiónom. Odtiaľ je výstupový chodník zároveň naučným. Prvou zastávkou bude Dolný hrad. V jeho blízkosti je počas teplejšej časti roka otvorená „kolibka“ poskytujúca pestré občerstvenie. V nedeľu tu môžete trikrát za deň využiť služby sprievodcu. Ale aj bez neho získate zaujímavé poznatky vďaka informačným tabuliam, ktoré približujú návštevníkom nielen dejiny, ale i miestnu prírodu. Z Horného hradu sa otvárajú výhľady do údolia Hrona, na Zvolenskú kotlinu a na okolité pohoria.

Vrátiť sa môžete po rovnakej trase, ale sú tu aj iné možnosti. Naučný chodník schádza k Červenému medokýšu s osadou rekreačných chat. Ako názov napovedá, je tu prameň minerálnej vody, žiaľ, v súčasnosti hygienici jeho pitie neodporúčajú. Od medokýša sa po krátkom výstupe dostanete k skromným zvyškom hradku Petuša, ktorý bol zrejme strážcom brodu cez Hron. V apríli tu miestni nadšenci pod vedením skúseného horolezca Martina Gablíka dali do prevádzky adrenalinovú lezeckú cestu - via ferrata - Sokolie skaly.

Od medokýša sa po brehu Hrona a Slatiny vrátame na parkovisko pri štadióne.

Rušno bude na Zvolenskom hrade najmä v prvú septembrovú sobotu, keď sa uskutoční tradičný turistický Výstup na Pustý hrad s viacerými sprievodnými podujatiami.

Jozef Slacky
Foto autor

▲ Na zvolenskom Pustom hrade býva živo najmä v prvú septembrovú sobotu počas tradičného turistického výstupu.

▲ Pohľad z Pustého hradu na Zvolen.

Rozlúčky s deťmi

Z matriky

Najskôr sme sa v zasaďačke obecného úradu stretli so žiakmi 9. ročníka našej základnej školy, aby sme si spoločne zaspomínali na uplynulé školské roky. Na stredné školy sme odprevadili Daniela Baláža, Adama Brozmana, Timeu Dorotovičovú, Danielu Hlinku, Adama Kováča, Petra Kováča, Ninu Vivien Kutelyovú, Milana Mazúcha, Filipa Novosada, Veroniku Ondrejkovú, Dominiku Pecníkovú, Petra Sámela, Zoju Sujovú, Hanu Štecovú, Christofera Turčana a Romanu Vyšnú.

Popoludnie toho istého dňa, teda 25. júna, sa obecný úrad rozozvučal detským smiechom, spevom, recitáciou a nefalšovanou radosťou predškolákov. S materskou školou sa rozlúčili Hana Birková, Martina

Bukvajová, Hugo Figuli, Khrystyna Ivanova, Viktória Kovaříková, Linda Kúrová, Timea Nárožná, Jozef Šimčík a Eliška Zátrochová.

Všetkým týmto deťom – malým i veľkým – želáme úspešný štart

do ich nových životných etáp, veľa úspechov, chuti do ďalšieho vzdelávania a aby boli nám všetkým i celej spoločnosti na radosť.

Jana Turčanová

Uvítanie detí

Za posledných deväť mesiacov pribudlo do našich radov desať detúreniec, tentoraz so silným zastúpením chlapcov, ktorých sa narodilo osem. Na toto milé podujatie sa vždy veľmi tešíme, pretože je nielen dôkazom kolobehu života, ale tiež darom novej energie a radosti.

Aj tento raz uvítanie spestrili programom detí z materskej školy i samotné batolátá, ktoré nikoho nenechali na pochybách, že majú

naozaj dobré hlasivky. Týmto našim najmenším – Jonáškovi Molnárovi, Timotejkovi Jedinákovi, Tomáškovi Orosovi, Noemí Eliške Oláhovej, Jankovi Ružinskému, Samuelkovi Giertlovi, Lukáškovi Mušukovi, Si-

monke Nárožnej, Máriovi Oláhovi a Filipkovi Kostúrovi – prajeme len to najlepšie, nech sú detičky zdravé a nech na radosť rodičov rastú do krásy a múdrosti.

Jana Turčanová

Tradičné ponické recepty

Buchtíčky

Vymiešame nahladko 80 g roztopeného masla s 200 ml mlieka, 20 g droždia, 3 žltkami a 1 ½ polievkovými lyžicami práškového cukru. Pridáme 300 g múky, dobre vymiesime, vytvárame buchtíčky a naplníme lekvárom. Necháme na maslom potretom plechu podkysnúť. Pečieme pri teplote 180 až 200 °C dozlatista.

Orechový osúch

Zmiesime 140 g masla, 140 g múky, 1 žltok, 1 ½ lyžice kyslej smotany a trocha soli. Dáme na chladné miesto asi na hodinu. Polovicu cesta vyvalkáme, potrieme plnkou a prikryjeme druhou polovicou cesta. Popícháme vidličkou a pečieme pri 160 až 180 °C. Upečené posypeme vanilkovým cukrom.

Plnka: 4 žltky dobre vymiešame so 140 g práškového cukru, pridáme 140 g mletých orechov, postrúhanú kôru z polovice citróna, trochu vanilky a nakoniec primiešame sneh zo 4 bielkov.

Darina Štecová

Vyberáme z obecnej kroniky

O živote v Ponikách po skončení druhej svetovej vojny

„7. mája 1945 rozniesla sa radostná zvesť, že Nemecko bolo prinútené kapitulovať a že tým sa hrôzostrašná šesť rokov trvajúca vojna skončila.“ – čítame v obecnej kronike. V súvislosti s ukončením vojny pred osemdesiatimi rokmi kronikár ďalej píše, že 8. mája prišiel do Banskej Bystrice prezident ČSR Eduard Beneš a že ho s nadšením privítala viac ako stovka krojovaných Poničanov a cigánska hudba. Nie div, že sprievod cez Banskú Bystricu vzbudil všeobecnú pozornosť.

„10. mája bola u nás na dvore štátnej školy oslava skončenia vojny. Účast bola veľká vyše 400 ľudí...“

13. mája zasa, už siedma obeť, výbuchom granátu bol dokaličený Ján Meško, 16 ročný, č. d. 48, ktorý len len, že nezapltil životom za svoju zvedavosť a neopatrnosť.

Na vyzvanie vojenskej správy a za jej účasti bola prevedená zbierka vojenskej výstroje a výzbroje, ktorá sa ešte stále nachodí v obci medzi ľuďmi. Sossbierané bolo na 2 vozy výzbroje a výstroje. Po poliach, lesoch a lúkach

bolo veľa výzbroje menovite výbušnín. Táto bola tiež sossbieraná na hromady a výbuchom zneškodnená.“

Na oslavách SNP koncom augusta v Banskej Bystrici sa zišlo okolo 50-tisíc ľudí. Poničania opäť prišli v hojnom počte, oblečení v krojoch kráčali v sprievode a vystúpili aj na rôznych veseliciach a pod vedením predsedu MNV Mráza previedli originálnu ponickú svadbu. Na tému peniaze kronikár uviedol:

„Za účelom okolkovania všetkých platidiel od 50 korún boly dňa 20 – 23. augusta v miestnom úvernom družstve a na poštovom úrade odberané všetky papierové platidlá. V celej našej obci bolo sossbierané k okolkovaniu Kčs 3 529 000,-. Z toho bolo na každú osobu vrátených Kčs 2 000, spolu 3 205 000,- Kčs a prebytok Kčs 2 000 na osobu v sume 323 900,- Kčs bol zadržaný Národnou bankou. Toto opatrenie finančnej správy bolo prevedené z dôvodu obmedzenia pašovania peňazí a z dôvodu sníženia obeživa.“

V obecnej kronike je tiež zmienka

o posviacke rímskokatolíckej kaplnky, ktorú si postavili občania za 300-tisíc korún vo vtedajšej mene. Boli to milodary zozbierané na celom Slovensku. Obec darovala pozemok a drevo na stavbu.

Ľudia sa z prežitých vojnových hrôz pomaly zotavujú. A hoci sa život postupne vracia do normálnych koľají, poniektoré vojnové opatrenia ostávajú v platnosti.

„Na lístky sa ešte vydáva cukor, múka, soľ, obuv a fajčivo.“

Prišera uplynutej vojny sa však nestratila úplne a z času na čas sa vynoruje. Tak tomu bolo 7. februára 1946, keď pri sánkovaní za hostincom Kornela Pertziána deti zavádzali o granát, ktorý zabil 2 chlapcov. Jána Močku, 6 ročného z Ponik č. 28 a Jána Koleničku, 9 ročného z Ponik č. 60. Týmto sa počet všetkých obetí v našej obci zvýšil na osem zabitých, dve civilné osoby boli ťažko ranené a traja vojaci padli počas Slovenského národného povstania...“

Z obecnej kroniky vybrala Darina Štecová

Pranostiky

Čakaj z hrozna ocot miesto vína, ak len na Markétu zakvitať počína.

Okolo Jakuba často manna padá, po lípovom kvete, tú si včela hľadá.

Bartolomej svätý odpoľudnia kráti. Keď je na Vavrince pekná chvíľa, nastane aj jeseň sedliakovi milá. September je krásny ako kvet a ovocie sladké ako med.

ŠK OPL Poniky

▲ Prípravka U11 s trénerom Jánom Saktorom.

▲ Hráči kategórie U9 s trénerom Walterom Poliakom.

Futbalová prípravka v kategórii U11 má za sebou mimoriadne úspešnú sezónu. Z 24 odohraných zápasov si pripísali až 19 víťazstiev, 2 remízy a len 3 prehry. Mladí futbalisti predvážali počas celej sezóny skvelé výkony a v neposlednom rade mali radosť z hry, čo sa odrazilo aj na výborných výsledkoch. Najlepšími strelcami tímu boli Timon Saktor (24 gólov), Róbert Ráno (16 gólov), Leo Čerhýň (9 gólov) a Jakub Špička (8 gólov). Tim ukázal, že má šikovných a talentovaných hráčov s veľkým potenciálom do budúcnosti. Väčšina chlapcov zostáva v kategórii aj v nasledujúcej sezóne, čo je prísl'ubom ďalších kvalitných výkonov a ďalšieho rozvoja ich futbalových schopností.

Mladší žiaci U13

So súťažným ročníkom 2024/2025 sa rozlúčilo výhrou aj

mužstvo U13. Sezónu sme zakončili na peknom 5. mieste so stratou jediného bodu na tretí Medzibrod.

Celkovo hodnotím sezónu veľmi pozitívne. Napriek výraznému vekovému rozdielu oproti ostatným mužstvám sa hráči U13 nezlakli a počas celého ročníka trénovali a bojovali ako jeden kolektív, za čo im patri obrovská pochvala. Osobitne by som chcel poďakovať aj všetkým rodičom, ktorí nám pomáhali najmä s dopravou na zápas. Som veľmi rád, že sa nám podarilo vybudovať dobrú partiu, ktorá môže u nás spolu hrať naprieč rôznymi kategóriami ešte dosť dlho. Za dobre odvedenú sezónu si všetci zaslúžime oddych a verím, že sa na letnej príprave znova všetci zídeme dobre naladení.

Vyhodnotenie muží

Máme za sebou zaujímavú a po-

učnú sezónu, na začiatku ktorej sme si dali jediný a odvážny cieľ – postúpiť.

A keďže sa nám to nepodarilo, musíme ju zhodnotiť ako neúspešnú. Po slabšom začiatku jesene sme dokázali zaznamenať 7 víťazstiev za sebou a do konca jesennej časti sme už neprehrali.

Po výbornej zimnej príprave, keď sme odohrali vyrovnané zápasy s mužstvami z vyšších súťaží, sme aj do jarnej časti súťaže vstúpili tromi víťazstvami a odrazu sme boli na prvom mieste.

Potom prišli kľúčové zápasy s Brusnom a Hroncom, ktoré sme výsledkovo ani herne nezvládli, aj keď musím povedať, že ak by sme premenili svoje šance, mohli sme skončiť inak.

Od tohto momentu sme sa herne veľmi zlepšili, ale nemali sme športové šťastie a herne aj počtom

šanci sme jednoznačne zápasy dokázali len remizovať a strácali sme dôležité body v boji o postup.

Napriek nesplnenému cieľu musím pred celým mužstvom dať klobúk dole, väčšina hráčov trénovala, mala oproti iným rokom zlepšenú dochádzku na zápasy, a keby sa do budúcej sezóny k väčšine dokázali pridať aj ostatní hráči, mohla by to byť ešte lepšia sezóna s ešte lepším umiestnením. Káder zostáva z 90 percent pokope aj do budúcej sezóny, čo ma veľmi teší, budeme sa ale snažiť získať nejakých nových hráčov, aby nahradili odchádzajúcich a, samozrejme, skvalitnili mužstvo.

Odohrali sme 25 zápasov, strelili 87 gólov (viac ako 3 góly na zápas) a dostali sme 26 gólov (v 25 zápasoch).

**Ján Saktor, Martin Švantner
a Walter Poliak**

Pozvánka na 10. ročník Ponických kiarov

Znie to neuveriteľne, ale je to fakt – v sobotu 13. septembra sa uskutoční v poradí už 10. ročník cyklistickej časovky do vrchu Ponickými kiarimi.

Jubilejný ročník prinesie jednu zásadnú zmenu, a to predĺženie trate o rovinatý úsek v dĺžke 1200 metrov. Cieľ sa teda zmení, nebude na vrchole stúpania po troch kilometroch od Šalkovej ako doteraz, ale trať bude pokračovať rovinatou časťou pozdĺž Budislavej a skončí sa pri odbočke do lesa na mieste, kde radi parkujú hubári. Veríme, že táto zmena spesťri preteky a pritiahne na štart viac účastníkov. Zároveň to znamená, že v platnosti zostanú doterajšie rekordy trate, ktoré vytvorili Dorota Štorcelová v kategórii žien v roku 2021 časom 12:40,3 min. a Marek Čanecký

v kategórii mužov v roku 2022 časom 9:04,7 min. Na Ponických kiaroch však nejde len o rekordy, ale v prvom rade o stretnutie v spoločnosti ľudí, ktorí majú radi bicykel a stretnú

sa v kruhu priateľov. So súhlasom rodičov môžu súťažiť aj mladí cyklisti od 15 rokov, a tak sa na trať môžu vydať celé generácie rodín. Na pretekoch sa môžu zúčastniť aj cyklisti

na čoraz populárnejších elektrobicykloch.

Od roku 2015 sa štartovné, na rozdiel od mnohých iných podujatí, nemenilo, teraz však dochádza k miernemu zvýšeniu. Pri platbe do 31. augusta 2025 je štartovné 8 eur, po tomto termíne a platbe na štarte pretekov 10 eur. Za túto cenu ponúkajú organizátori zážitok z jazdy na uzavretej trati, dobré občerstvenie, účasť na medailu, hodnotné ceny pre víťazov a výhru v tombole. Propozície sú zverejnené na webovej stránke obce, prihlasovanie na www.misosport.sk.

Pozývame vás na jubilejný 10. ročník Ponických kiarov a tešíme sa na stretnutie.

Ján Matula